

Arrest

nr. 189 590 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 juli 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 december 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam in antwoord op verzoekers asielaanvraag op 17 januari 2007 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal)

1.3. De commissaris-generaal nam op 4 april 2007 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende op 28 februari 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Bij arrest nr. 181.363 van 19 maart 2008 verwierp de Raad van State het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 4 april 2007.

1.6. Via een op 3 november 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De commissaris-generaal nam op 12 januari 2011, in antwoord op verzoekers tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen de beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna; de Raad).

1.8. Bij arrest nr. 59 587 van 13 april 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 juli 2011 de beslissing waarbij verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Op 18 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Via een op 18 augustus 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 februari 2013 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Via een op 23 april 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 september 2015 de beslissing waarbij verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.15. Via een op 5 april 2016 gedateerd schrijven diende verzoeker een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 3 juli 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [M.W.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Kenia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017, op het ogenblik dat de politie van Turnhout tot een woonstcontrole wilde overgaan, de woning ontvluchtte en de benen nam (pv nr TU.55.L1.010554/2017). In die bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste werd betekend op 19.10.2015 (bijlage 13 van 30.09.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgeleverd worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring naar België op 25.12.2006. Op 27.12.2006 diende hij een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 17.01.2007 door DVZ geweigerd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) geldig 5 dagen. Deze beslissing werd betekend op 17.01.2007. Betrokkene diende vervolgens op 18.01.2007 een beroep in bij het CGVS tegen de beslissing van DVZ. Dit beroep werd afgesloten door een negatieve beslissing van het CGVS op 4.04.2007. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.03.2008.

Op 28.02.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 12.01.2011. Na een schorsend beroep werd het beroep van betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.04.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 18.08.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 8.08.2011) geldig 7 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is meermaals gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 03.11.2009 diende betrokkene eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 11.07.2011. Deze beslissing is op 28.07.2011 aan betrokkene betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 26.02.2016 verworpen door de RVV. Op 18.08.2011 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 22.03.2013. Deze beslissing is op 25.03.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd ook op 26.02.2016 verworpen door de RVV. Op 24.04.2013 diende betrokkene een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ook onontvankelijk verklaard op 30.09.2015. Deze beslissing is op 19.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd ook op 26.02.2016 verworpen door de RVV.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Betrokkene werd door de gemeente Merksplas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene echtgenote en vier kinderen nog in Kenya wonen. In die zin is een terugkeer van betrokkene zeker geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017, op het ogenblik dat de politie van Turnhout tot een woonstcontrole wilde overgaan, de woning ontvluchtte en de benen nam (pv nr TU.55.L1.010554/2017). In die bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste werd betekend op 19.10.2015 (bijlage 13 van 30.09.2015).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn/haar arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst dient te worden geduïd dat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad wijst er voorts op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hem ook een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend en dat indien hij een beroep zou doen op de gewone schorsingsprocedure er niet tijdig een uitspraak van de Raad zal zijn die een uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verhinderen. Het uiterst dringend karakter van de vordering – dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld – is hiermee voldoende verduidelijkt en aangetoond.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de onderzoeksverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“Dat verzoeker op 05/04/2016 een aanvraag tot bekomen van een machtiging van verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend heeft.

Dat deze aanvraag nog hangende is.

Dat de bestreden beslissing hem op 03/07/2017 ter kennis werd gebracht, dus na het indienen van zijn regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze aanvraag.

Dat volgens een vaststaande rechtspraak (RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 en RvS 3 december 2009, ntr. 198.507) elke afgifte van een BGV aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag een schending van de formele motiveringsplicht inhoudt.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur moet de overheid een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier.

Dat er in casu door tegenpartij duidelijk geen rekening werd gehouden met de aanvraag van 05/04/2016.

Dat bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing in casu ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en onder meer de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting evenals het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.”

2.4.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op basis van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van voormelde wet bepaalde documenten. Hij heeft er tevens op gewezen dat hij, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, geen termijn aan verzoeker toekende om vrijwillig het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat verzoeker geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft ook geuid dat verzoekers asielaanvragen werden afgewezen en dat hij reeds drie aanvragen van verzoeker om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd afwees. Daarnaast heeft verweerder nog uiteengezet dat verzoeker zich niet kan beroepen op een onwettig verblijf in het Rijk en toegelicht dat hij een echtgenote en kinderen heeft in Kenia. Hij heeft gesteld dat verzoeker gelet op deze vaststellingen niet kan voorhouden dat de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM in casu een belemmering zou vormen om de bestreden beslissing te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers stelling dat "de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie" is slechts een ontkenning van de realiteit.

De Raad dient ook te benadrukken dat de formele motiveringsplicht verweerder er slechts toe verplicht om uiteen te zetten op basis van welke argumentatie hij een administratieve beslissing heeft genomen en dat verweerder aan deze verplichting heeft voldaan. Het gegeven dat verweerder de bestreden beslissing nam zonder eerst een antwoord te formuleren op een vierde aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd laat in voorliggende zaak geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd. Waar verzoeker nog verwijst naar twee arresten van de Raad van State waarin een ander standpunt wordt ingenomen kan het volstaan aan te geven dat deze arresten geen precedentswaarde hebben en dat ook niet blijkt dat de feitelijke gegevens die aanleiding gaven tot voormelde arresten volledig vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en volgende van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker door te betogen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij een vierde aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet bewijst dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Hierbij moet worden gesteld dat verweerder, ingevolge de voorgaande aanvragen van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, reeds op de hoogte was van het

langdurig onwettig verblijf en de integratie- en werkbereidheid van verzoeker en dat deze gegevens hoe dan ook verweerder niet toelaten af te wijken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet die hem, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden spelen – wat in casu niet blijkt –, verplichten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zonder de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten in het Rijk verblijft. De door verzoeker verstrekte toelichting geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing *“ongegronnd of niet ter zake zijn”*.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers administratieve situatie grondig heeft onderzocht alvorens deze beslissing te nemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de onderzoeksverplichting blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers betoog laat de Raad evenmin toe de schending van enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft uitgebreid toegelicht waarom hij van oordeel is dat deze verdragsbepaling geen belemmering vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen van verweerder incorrect zijn of dat zijn argumentatie kennelijk onredelijk is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 13 van het EVRM – een bepaling die voorziet dat elkeen dient te kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel – is geschonden, zodat geen schending van deze verdragsbepaling kan worden vastgesteld.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.5. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK